

Hölgyek a diplomáciában

First Lady Galéria sorozatunkban az szeretnénk bemutatni, hogy az „első hölgyek” miként egészítik ki és alakítják a diplomáciai képviseletek

munkáját. Nem titok, e sorozat egyik célja, hogy tudatosítsa a világszer- te szolgáló magyar „első hölgyek” szerepét, és elkalauzolja az olvasót a sokszor kulcsszavak mögött zajló, de mégis véleményformáló világba.

„Felelősség és lehetőségek, amit csak szeretni szabad”

Beszélgetés Lonkai Gabriellával, dr. Horváth Gábor nagykövét, New York-i főkonzul feleségével

– New Yorkról azt mondják, hogy nem csupán egyike a világ hatalmas városainak, hanem önmagában egy külön, nagyon sajátos világ. Mit jelent Önnek New York, és szélesebb kitekintésben Amerika? Ön hogyan éli meg a mindennapokat New Yorkban?

– Először még a közgazdaságtudományi egyetem nemzetközi szakos posztgraduális diákjaként jártam New Yorkban. Már akkor megragadtott ez a valóban világvégi város, ahol sok ismerőst és néhány máig is élő barátságot szereztem. Azt persze nem gondoltam akkor, hogy egyszer több évet itt fogok élni. Többször jártam itt az évek során, s Amerika a maga sajátos varázsával és ellentmondásaival mindinkább felkeltette érdeklődésemet. Egyre jobban figyelemmel kísérem az amerikai politika és az amerikai kultúra alakulását. Amikor a New York-i főkonzul feleségként 2003-ban ismét megérkeztem, mindezek az első benyomások és élmények teljesen új színe kerültek. Be kell, hogy valljam, a nem teljes idegen környezet az új szerepömlen kissé ijesztőnek tűnt, de ma már úgy érzem, Amerika „igazi szövetségeseimmé vált”, hiszen a saját életünket tekintve új szerepet kaptok: Gáborral a budapesti amerikai nagykövetség július 4-i nemzeti ünnepi fogadásán találkoztunk, és kislányunk, Luca Franciska tavaly novemberben, New Yorkban született.

– Sok diplomata feleségtől hallottam már azt, hogy bár szép és nemes feladat férjük mellett segíteni a diplomáciai munkát, de saját pályájukat gyakran kell ezért feladni. Hogyan tudja hasznosítani mindazt, amit korábban csinált?



Balról: Csók József operaénekes, Lonkai Gabriella, dr. Horváth Gábor, Ivan Ildikó operaénekes és férje, Görgy Gábor

– Azt hiszem, ebben szerencsés vagyok. Mindaz, amit korábban szakmai téren csináltam, itt nem vesztett el, hanem egy magasabb szinten, egy magasabb cél szolgálata érdekében új minőségként jelent meg. Gábor – aki nem csak ismeri, hanem szereti és érti a má, változó Amerikát – sokat segített,

és ez rám és 15 éves Fruzi lányunkra egyaránt kedvező hatással volt. Férjem főkonzulként egy minden szempontból látható főkonzulátust képzelt el, amelyet New Yorkban, ebben a diplomáciai munka szempontjából is nagy kihívást jelentő városban, poli-

teknikai, gazdasági, pénzügyi és kulturális szempontból egyaránt versenyképessé és láthatóvá akarta tenni Magyarországot. Ebben nem is sikerült megtalálnom azokat a kapcsolódási pontokat, amelyekkel hozzá tudok járulni ehhez a törekvéshez, s ez egyben számomra is érdekes és hasznos lehetőségeket kínál. Hogy ez mit is jelent a gyakorlatban? A BIGS-en tanultakat és az üzleti életben szerzett tapasztalataimat a hivatalos alkalmakon, a vacsorákon mellettem ülő közéleti személyiségekkel és házastársaikkal való beszélgetésben is tudom kamatoztatni. A Gyermekek a Gyermekekért Alapítvány alapítójaként, ahol célunk a gyermekek érdekvé-



Dr. Horváth Gábor nagykövét és Lonkai Gabriella

sele és érdekvédelem, s ahol gazdag kulturális programokat is valósítottunk meg, ezt a tapasztalatot most olyan programok megszervezésében tudom hasznosítani, mint a főkonzulátus Kincses Veronika operaénekesnő és egy helyi amerikai gyermekkorús részvételével közösen szervezett tavalyi karácsonyi koncertje, vagy a New York-i Arany János Magyar Általános Iskola támogatása és pártfogása. Szintén örömmel ajánlottam fel segítségemet a másfél éve ideje létrehozott, valóban rangos New York-i Magyar Tavaszai Bál szervezőinek. Ez a bál

– Melyek voltak Önnek a legemlékezetesebb események, programok, amelyek megvalósításában ilyen módon szerepet vállalt?

– Emlegettem már a tavalyi karácsonyi koncertet, amelyre Kincses Veronika operaénekes és egy helyi amerikai iskola körözését kértük fel. Ugyanígy nagyon a szívemhez nőtt az a magyar gyermekrajz-kiállítás és aukció, amelyek bevételei a New York-i Arany János Magyar Iskola működését támogatják. A Metropolitan operában fellépő Rost Andrea világhírű soprán tiszteletere olyan vacsorát adtunk a New York-i közélet ismert személyiségeinek részvételével, amelyek milliók és menüje egyaránt a színpadi szerepét idézték. Ez azért marad számomra igazán emlékezetes, mert Andréának is nagyon tetszett, sőt, Láng György a világhírű górné és író, aki szintén a vendégeink között volt, a formalitásokon túlmenően meleg szavakkal gratulált a rendezéshez. Talán az egyik legmeghatóbb esemény azonban Eva Zeisel magyar származású for-

matverző magyarországi látogatásának megszervezése volt. A Magyar Iparművészeti Egyetemen meglévő jó kapcsolataim alapján az egyetem új, Várkok utcai galériájában kiállításra került sor a munkáiból, amelyeket Eva néni és a család kéresemre ajánlództak az egyetemnek. Éva néniel, aki jövőre lesz 100 éves, ma is rendszeresen találkoztunk és beszélgetünk, és igazán hálás, hogy közel húsz év elteltével újra felkereshette azokat a budapesti és vidéki helyszíneket, amelyekhez akkori élete kötötte. Örömmel látom, hogy a látogatás óta a hazai szakma is nagyobb figyelmet fordít rá, akit Amerikában egyszerűen „az amerikai formatervezés szülőanyjaként” ismernek. S ha már erről az egyetemről tesztünk említett, segítetttem abban is Gábornak, hogy a Magyar Iparművészeti Egyetem megkapta a család hozzájárulását a Moholy-Nagy név felvételére, amely remélhetőleg már év őszén megvalósul.

– A „first lady” szerepök izgalmas találkozásokat is tartogatók. Emlegetne néhányat?

– Valóban számos feledhetetlen találkozással lettem gazdagabb. Vendégünk volt George Pataki kormányzó töltött kaposztára és tokjai asztára – mert ez a kettő a gyengéje –, George Soros, világhírű üzletember, Kertész Imre Nobel-díjas író, az ugyancsak magyar származású ismert fotóművész Sylvia Plachty, aki az Oscar-díjas Adrian Brody filmszínész édesanyja, Presser Gábor zenész, Rost Andrea, Miklósa Érika operaénekesnők és sokan mások. Más jellegű, korábban elképzelhetetlen találkozások emléket is őrzöm: beszélgetés Hillary Clintonnal, akinek nagy tiszteelője vagyok. Henry Kissinger mellett ültem egy hivatalos vacsorán, s hirtelen hálás lettem Diplomácia című kétkötetes munkájának minden soráért, amelyen köte-



Plácido Domingo operaénekes a főkonzulátuson

lyen nem a mindennapi munkában való részvétel, de része annak a főkonzulátusi összmunkának és feladatnak, amelyet a főkonzul „first lady”-je tud csak igazán jól és hatékonyan megoldani. Ebben persze rengeteg a protokolláris feladat, de azt gondolom, sikerült megtalálnom azokat a programokat, amelyek sikeres megvalósításában úgy vállaltam szerepet, hogy az a főkonzulátusi munka része volt.

– Mit gondol valójában arról a szerepköréről? Vannak olyan női közéleti személyiségek, akik példaképként állnak ön előtt?

– Ez a feladat tele van felelősséggel és lehetőségekkel, amit csak szeretni szabad. Minél több a lehetőségünk, annál nagyobb a felelősségünk, a társadalomformáló szere-

plünk olyan értékek megjelenítésében, amely mindenki számára fontos. Talán nem is általános példaképeket kell keresnünk, hanem arra kell figyelnünk, hogy mások a saját területükön miben tudnak példát mutatni. Számomra New Yorkban Vera Blinken, a volt budapesti nagykövét felesége az, aki kifogástalanul jeleníti meg ezt a „first lady” a szerepkört.

– Mennyi idő marad mindezek mellett a család életre, a közös hétvégekre, a kikapcsolódásra?

– New York, mint város, és mint férjem munkájának porondja felmérhetetlen lehetőségeket és programokat kínál, amiből egyrészt „first lady”-ként nem maradhatok ki, másrészt pedig magam is részese szeretnék lenni. Mégis, azok a legértékesebb pillanatok, amikor egy történetesen szabad estét együtt töltünk, és sok mindenről elbeszélgetünk, amire a zsúfolt New York-i napok és hetek sodrásában nem marad mindig idő, vagy a szabad hétvégeken a gyerekekkel kirándulhatunk, kikapcsolódhatunk, Luca fejlődésének örülhetünk, Fruzi sikereiben és örömeiben osztozhatunk, barátainkkal találkozhatunk.



Habsburg Ottóval és feleségével, Reginával

Büszke vagyok, hogy Fruzi kamaszként tökéletesen be tudott illeszkedni új környezetébe, vív, s nem is rosszul, megvan benne a hagyományos magyar balkezes virtus, s ezt mi sem bizonyítja jobban, hogy a Fencing Club of New York tagjaként komoly vívószőndíjat kapott az egyik legjobb New York-i magán-középiszkolába, a Dwightba. Örömmel ragadok meg minden pillanatot, hogy szabadidőnkben a város ismeretlen réseit felfedezzük, kiállításokat, galériákat látogassunk és egy jó cukrárszobában sütizzzen az iránt, hogy egy-egy nagyszabású, nemzetközi figyelemre is joggal számot tartó esemény vagy projekt megvalósításában részt vegyünk és azokat támogassuk. Ezekről meg nem szeretnék konkrétumokat mondani, de remélem, hogy az elkövetkező évben sikerül előrelépni ezeken a konkrét területeken is. Hát, ezek azok az elképzelések, amik szorosan a „first lady”-ségőhöz fűződnek.

– Milyen tervei, elképzelései vannak a jövőben?

– A Herendi Porcelánmanufaktúrával közösen dolgozunk egy olyan nagyszabású bemutatót, amelynek a főkonzulátus adna otthont. Az a gondolatom támadt, hogy a csodásan megterített asztalokon a New York-i amerikai és magyar-amerikai közélet nem csak a herendi motívumokkal, mint például a kínai vagy a japán motívumokkal találkozhat, hanem elbeszélgethessen az asztalok háziasszonyaként meghívandó főkonzulfeleségeikkel is. Azt hiszem, ez pontosan olyan, Magyarországot megismertető rendezvény lesz, amit a főkonzulátus „first lady”-je tud a leghatékonyabban és leggyakorlatiasabban megszervezni. Igazán örülök,

NEW YORK



Gyermekeivel, Fruzival és Luca Franciskával

hogy a New York-i Kulturális Központ új vezetőjével, Orsós László Jakabbal már kiérkezésük kezdve nagyon jól alakultak a kapcsolatok, hiszen a főkonzulátus és a központ nyílválvóan közösen tudtak a legjobbat tenni a magyar kultúra klasszikus és kortárs értékeinek bemutatása és megismertetése terén New Yorkban. Jakabnak felajánlottam, hogy a „first lady”-ként a New York-i közélet fontos személyiségei körében kialakított kapcsolataim szívesen mozgósítom egyes rangos rendezvényei sikere érdekében. Most a nyári szabadságunk során is kíváncsian tettem eleget annak a meghívásnak, hogy megismerkedjem azzal a fiatal magyar divattervező csapattal, akik valóban nem csupán újszerűt, de a világnak tényleg megmutatandót alkotnak. S ha ezt a világnak látnia kell, akkor New Yorkban feltétlenül az első között kell segítenünk a megjelenésüket. Van néhány olyan ismerősem és barátom a nemzetközi designer körökben is, akik – részben magyar származásuk okán – örömmel ajánlották fel támogatásukat egy ilyen esemény megvalósításához. Emellett az amerikai magyarság legfelsőbb körében is kialakult több olyan személyiséggel jó és bensőséges kapcsolatunk, akik eddig még nem jelentek meg a hazai kapcsolattrendezésben, de már kifejezték érdeklődésüket az iránt, hogy egy-egy nagyszabású, nemzetközi figyelemre is joggal számot tartó esemény vagy projekt megvalósításában részt vegyünk és azokat támogassuk. Ezekről meg nem szeretnék konkrétumokat mondani, de remélem, hogy az elkövetkező évben sikerül előrelépni ezeken a konkrét területeken is. Hát, ezek azok az elképzelések, amik szorosan a „first lady”-ségőhöz fűződnek.